

בונה ירושלים ה'

ולכן יכול ה"מחזה" של שבת חזון של בית-המקדש השלישי לפעול על כל אחד שיתרגל ללכת בדרך הישר עד שהדבר יהיה אצלו "כמו טבע" – כי הגילוי כאן הוא גילוי עצמותו יתברך לגביו נעשית נצחיות המקדש לנצחיות מוחלטת שלא תיתכן בה שום שבירה וגלות

● נצחיות זו מתגלה בעולם בשלמות ע"י המלך המשיח שהוא עצמו נצחי לעולם ועד לא רק מצד הנשמה הרוחניות והמעלה אלא גם מצד הגוף הגשמיות והמטה עצמו

בעיקר לצדיקים ולחסידים גדולים – שהרי כל הכוונה בכך שמראים זאת היא כדי שהבן יחזור לדרך הישר. נמצא שיש להראות זאת תחילה ולכל לראש למי שזקוק יותר שיחזירוהו לדרך הישר היינו קודם כל לאלו שאינם הולכים עד עתה בדרך הישר.

ולמרות שרוב האנשים ובפרט מאלו שלא הלכו עד עתה בדרך הישר אינם רואים בגלוי את המחזה של שבת חזון את בית-המקדש השלישי ולא מרגישים זאת וישנם אפילו כאלו שלא שמעו על-כך מעולם – אבל חלק הנשמה שלמעלה שאינו מלוכש בגוף רואה זאת ומתעורר בתשוקה וגעגועים ורצון לכך. הדבר משפיע גם על החלק התחתון של הנשמה החלק המלוכש בגוף שיתחיל גם הוא לשם כך ללכת בדרך הישר עד שזה יהיה אצלו "כמו טבע" ואז אכן יתגלה ויבוא בית-המקדש השלישי לעיני כל.

ומה שלא רואים ולא מרגישים זאת הרי כפתגמו המפורסם של הרבי הריי"צ (שהובא ונתבאר בכמה אופנים ע"י הרבי מלך המשיח שליט"א כמה פעמים): "צי דען וייל דער פערד איז אַ פערד איז דער מלאך קיין מלאך ניט" (=וכי משום שה"סוס" הוא "סוס" לכן ה"מלאך" אינו "מלאך")!

והיינו כשנסעת עגלה למרחקים והעגלון מצליף בסוסים ודוחק בהם לרוץ מהר כדי להגיע ליעד המבוקש מתחילים לפעמים הסוסים לחשוב (מחשבת הסוס...) ולשאול: לשם מה צריך לרוץ ולמהר

נעשה הוא עומד בנוי ומשוכלל למעלה בכל פרטיו אלא שאנו נקבלו רק כאשר נחזור לדרך הישר וזה יהיה אצלנו "כמו טבע". לשם כך מראים לנו בשבת חזון את בית-המקדש השלישי כדי לעורר בנו תשוקה וצמאון והנהגה ראויה לקבל אותו ובאופן שזה יהיה אצלנו "כמו טבע" ואזי הוא ייגלה ויבוא משמיים לעינינו ולעיני כל תיכף ומיד ממש.

משל זה מובן אומר הרבי שליט"א בילקוטי שיחות' (חלק ט ע' 24 ואילך) שאין הכוונה שמראים זאת

ב קשר לשבת חזון ידועה התורה של הרה"ק רבי לוי יצחק מבארדיטשוב שהובאה על ידי הרה"ק ר' הל מפאריטש ש"חזון" הוא על שם ה"מחזה" שמראים לכל יהודי כי בשבת זו מראים לכל יהודי מלמעלה את בית-המקדש השלישי.

רבי לוי יצחק אינו מסתפק רק באמירת התורה אלא הוא מוסיף על כך גם משל: מלך גדול תפר לבנו בגד יקר ונחמד ונתנו לו. אבל הבן לא ידע להעריך את המתנה הנפלאה שקיבל שיחק והשתובב עד שהבגד נקרע לכמה קרעים. האב שראה בצרת בנו עשה לו שוב בגד שני ונתנו לו. אלא שגם הפעם לא נזהר הבן לשמור על הבגד ושוב הוא נקרע. בפעם השלישית תפר אמנם האב את הבגד לבנו אך הפעם הוא לא נותן לו את הבגד עד שיהיה בטוח שחזר למוטב לגמרי. רק "לפרקים רחוקים ידועים" הוא מוציא את הבגד ומראה אותו לבנו באומרו לו תוך כדי כך כי כאשר יתנהג בדרך הישר אזי יינתן לו הבגד ללובש. זאת כדי לעורר אצל הבן את התשוקה והצמאון לקבל את הבגד וכתוצאה מזה כדי שיהיה ראוי לקבל את הבגד יתחיל הבן ללכת בדרך הישר ויתרגל בזה עד שהדבר "נעשה אצלו כבר טבע" ושוב אין חשש כי יקרע את הבגד. אז אכן יתנהו לו ללובשו תמיד.

וכך בנמשל: את ה"בגד" בית-המקדש הראשון והשני לא השכלנו לשמור והם נחרבו. ואילו בית-המקדש השלישי אמנם כבר

עם הרב לוי-יצחק גינזבורג

משפיע בישיבת תול"ל המרכזית – כפר חב"ד

כל-כך להגיע למקום אחר מה לא טוב במקום בו אנו נמצאים עתה?

וכאשר מגיעים סוף סוף אל היעד מכניסים את הסוסים לאורווה ונותנים לפניהם לאכול שובלת שועל עליה הם מתנפלים ברעבתנות של סוסים – אומרים הסוסים לעצמם: עתה אנו כבר "מבינים" לשם מה רצנו ועמלנו והתייגענו כל כך הכל היה בכדי להגיע לכאן ולאכול מן השבולת שועל האוכל של הסוסים...

העגלון שבכל זאת אינו סוס אלא בן אדם מבין שמטרת הנסיעה אינה ה"שבולת שועל" מאכל הסוסים אבל ה"השגות" שלו הם ברמה שלו: הוא "מבין" שמטרת הנסיעה היא הכסף שהוא מקבל תמורתה.

ובתוך העגלה יושבים להם חכמים ומדברים ועוסקים בעניינים העומדים ברומו של עולם דברי חכמה והגות (הנכללים בכינוי "מלאכים" שהם "שכלים נבדלים מן הגשם") שהמטרה האמיתית של הנסיעה היא כדי לעמוד עליהם כראוי ולהביאם לידי פועל וכדומה.

ועל כך אומר הרבי הריי"צ: "צי דען וייל דער פערד איז א פערד איז דער מלאך קיין מלאך ניט" – וכי משום שה"סוס" הוא "סוס" וכל ההשגות שלו הם בדברים "סוסיים" בלבד כמו שובלת שועל וכי בגלל זה זוהי אכן מטרת הנסיעה האמיתית וכי לכן ה"מלאך" אינו "מלאך"!!

– הרבי שליט"א מבאר גם את דיוק הפרטים במשל שה"סוס" זו הנפש הבהמית שכל עניינה והשגותיה הן רק בגשמיות וחומריות וה"עגלון" זו הנפש השכלית המנהיגה את ה"סוסים" והיא למעלה מהם אבל גם היא אין לה מושג ב"מלאכים" בדברים נעלים השייכים רק לנפש האלוקית וכי.

אבל לענייננו נוגע בעיקר הפשט הפשוט של הפתגם:

העובדה שאנו "סוסים" ואין אנו רואים ואין אנו מרגישים וכי אינה משנה כלל את המציאות האמיתית המציאות אותה קובעת ואומרת התורה שהיא תורת אמת ותורת חיים הוראה בחיים.

הדברים אמורים הן לגבי "מטרת הנסיעה" בכלל המטרה האמיתית לשם מה אנו נמצאים בעולם בכלל שגם אם ה"סוסים" לא מבינים זאת הרי ברור שמטרת ה"נסיעה" היא לא כדי לאכול ולשתות ולבלות אלא לתכלית אלוקית אמיתית ונצחית

והן לגבי הפרטים כגון בעניין זה כאשר התורה אומרת לנו שביום זה רואה הנשמה

את בית-המקדש הרי זוהי העובדה בפשטות גם אם אין אנו רואים ולא מרגישים ואפילו אילו לא היינו שומעים על-כך כלל!

ולכן הדברים היו נכונים ואמיתיים גם לפני שהתפרסם פתגמו זה של הרב מבארדיטשוב. אלא שבדורות האחרונים כאשר נמצאים בגלות קשה יותר וזקוקים לכוחות נעלים יותר וביחד עם זה כבר קרובים יותר ועד שמתחילים אפילו לטעום ממאכלי הגאולה האמיתית והשלימה התגלה גם עניין זה תחילה ליחידי סגולה ואחר כך בפירסום ובביאור יותר. וככל שמתבוננים יותר בזה כך חודר הדבר יותר בפנימיותו של כל אחד ואחת מאתנו ונותן יותר כוחות להתרגל ללכת בדרך הישר

[ובכלל "דרך הישר" הרי היא מילוי הוראותיו של הרבי שליט"א מלך המשיח ובמיוחד בימים אלו. ולכן נזכיר שוב אודות ההוראה בשנת תנש"א להמשיך ולערוך "סיומים" עד חמשה-עשר באב ועד בכלל ואז לערוך התוועדות ברוב עם]

עד שזה יהיה אצלנו "כמו טבע" ונקבל כבר בגלוי ולעיני כל בשר את בית-המקדש השלישי יחד עם המלך המשיח שיוציא את כולנו מכל הגלות ויכניס אותנו לתוך הגאולה האמיתית והשלמה.

כ יצד ייתכן שואל הרבי שליט"א בילקוטי שיחותי (שם עיין שם באריכות) שגילוי זה שבא כל כולו מלמעלה ללא "אתערותא דלתתא" כלל יפעל על האדם שההליכה בדרך הישר תהיה אצלו "כמו טבע" – והרי יודעים אנו כמה מדגישה תורת החסידות את הצורך וההכרח שהאדם יעמול ויתייגע "בכח עצמו" שאם לא כן כאשר הדבר בא רק מלמעלה "מבחוץ" ולא מהאדם עצמו הרי אין לדבר קיום!

והרבי מסביר: ישנם שלושה אופנים בכללות בגילויים מלמעלה כנגד שלושת בתי-המקדש וכתוצאה מזה גם באופן הפעולה על האדם.

בית ראשון היה שיא הגילוי מלמעלה. הוא נבנה על ידי שלמה המלך כאשר היה בשיא מלכותו ותפארתו וגם מצבו של עם ישראל היה בשיא גדלותו "קיימא סיהרא באשלימותא" הן בגשמיות והן ברוחניות. כל העולם נכנע לפניו באו מקצות הארץ לשמוע את חכמתו ולהתבטל לפניו "וישב שלמה על כסא ה'" וכי תכלית השלימות.

אבל זה עצמו היה גם החסרון. מכיוון שהיה זה רק גילוי נפלא מלמעלה הרי כל זמן שה"מטה" במצב נעלה כשהוא "כלי" לאותו גילוי אזי נמצאים בשיא. אבל ברגע

שה"מטה" מתחיל לרדת ולחטוא ושוב אין הוא "כלי" לכל הגילויים האלוקיים הנפלאים אזי מסתלקים הגילויים למעלה ולמטה נותר חורבן וגלות.

בבית שני היה המצב הפוך. מצבו של עם ישראל היה נמוך ושפל מאוד הן בגשמיות והן ברוחניות. הם היו נתונים לחלוטין תחת שלטון זר וכל העלייה ובניין הבית לא היו אלא ברשות מלך פרס. גם המצב הרוחני של העם היה אז בשפל. היו סיפורים שלמים של נישואי תערובת עם גוים שבקושי גדול

העובדה שאנו "סוסים" ואין אנו רואים ואין אנו מרגישים וכי אינה משנה כלל את המציאות האמיתית המציאות אותה קובעת ואומרת התורה שהיא תורת אמת ותורת חיים הוראה בחיים

התגברו עליהם הנבואה נסתלקה חסרו הארון הלוחות רוח-הקודש וכי.

ובכל זאת "גדול יהיה כבוד הבית הזה האחרון מן הראשון". דווקא משום שההתחלה הייתה "מלמטה" מהמצב השפל והנחות ביותר לכן הייתה כאן הקדושה בעולם מצד עצמו ולא רק מפני הגילוי מלמעלה. וכאשר הדבר בא מלמטה בכח עצמו אזי הוא נקלט בפנימיות יותר ויש לו קיום יותר.

אבל גם בית-שני נחרב. למרות המעלות שיש בדבר שבא מלמטה הרי ה"מטה" הוא מוגבל ולכן כל מה שהוא מגיע אליו הוא רק בהגבלה.

כלומר הגילוי מלמעלה אמנם אינו מוגבל אבל הוא עלול להישאר "מלמעלה" ואז יהיה למטה גלות וחורבן. הגילוי שבא על ידי עבודת התחנות הוא אמנם נקלט בפנימיות יותר אבל מכיוון שהוא בא רק בכוחו של התחנות הרי התחנות הוא מוגבל ומצומצם ולכן גם הגילוי הוא בהגבלה ובסופו של דבר הוא נגמר.

אבל כל זה הוא רק מצד ה"גילויים" אם הגילוי הבלתי מוגבל מלמעלה עם החסרון שאינו נקלט היטב בתחנות או הגילוי המוגבל שאמנם הוא נקלט היטב אבל הוא מוגבל והוא נגמר באיזה שהוא מקום. כי כל

ובכלל "דרך הישר" הרי
 היא מילוי הוראותיו של
 הרבי שליט"א מלך
 המשיח ובמיוחד בימים
 אלו. ולכן נזכיר שוב
 אודות ההוראה בשנת
 תנש"א להמשיך ולערוך
 "סיומים" עד חמשה-עשר
 באב ועד בכלל ואז
 לערוך התוועדות
 ברוב עם

גילוי גם הנעלה ביותר יש לו איזה שהוא
 "ציוור" וגדר.

ואילו הבית השלישי עליו נאמר "בונה
 ירושלים ה' – איהו ולא אחרא" (=הוא ולא
 אחר) הוא "בניינא דקודשא בריך הוא"
 הבניין שבא מהקב"ה עצמו שלמעלה מכל
 הגילויים "שלילת הגבול ושלילת הבלי-גבול
 שלילת החיוב ושלילת השליה". הוא יתברך

למעלה מהבלי-גבול בדיוק כשם שהוא
 למעלה מן הגבול ומצדו יתברך נעשה הגבול
 של המטה עם הבלי-גבול של המעלה עניין
 אחד ויחיד.

לכן יכול ה"מחזה" של שבת חזון של
 בית-המקדש השלישי לפעול על כל אחד
 שיתרגל ללכת בדרך הישר עד שהדבר יהיה
 אצלו "כמו טבע" למרות שהגילוי בא
 מלמעלה – כי הגילוי כאן הוא גילוי עצמותו
 יתברך ולגבי עצמותו יתברך שהוא ה"עצם"
 של הכל נעשית הנצחיות של המקדש לא רק
 מצד המעלה אלא גם מצד העולם עצמו
 וזוהי אכן נצחיות מוחלטת שלא תיתכן בה
 שום שבירה וגלות.

לכן נאמר על זמן הגאולה "ה' ימלוך
 לעולם ועד" כלומר תהיה מציאות של זמן
 שכל עניינו הוא "שינויים" אלא שהזמן עצמו
 יהיה נצחי "לעולם ועד". שכן הנצחיות תהיה
 לא רק מצד המעלה אלא בגלל גילוי
 העצמות גם במטה מצד עצמו.

לכן התגלה עניין זה על ידי הרב
 מבארדיטשוב שיש לו שייכות מיוחדת לרבנו
 הזקן ולחסידות חב"ד ולאחר מכן ע"י ר' הלל
 מפאריטש שהוא מגדולי חסידי חב"ד –
 משום שכל עניינה של חסידות חב"ד הוא

לגלות את אחדות ה' גם בעולם מצד עצמו
 שיבין זאת גם בשכלו התחתון מצד עצמו.

נצחיות זו מתגלית בעולם בשלימות על
 ידי המלך המשיח שהוא עצמו נצחי
 לעולם ועד לא רק מצד הנשמה
 הרוחניות והמעלה אלא גם מצד הגוף
 הגשמיות והמטה עצמו.

שכן אף שמצד עצמו הוא למעלה מעלה
 "ירום ונישא וגבה מאד" הרי הוא יורד
 למקום המטה מטה השפל מאד ועד
 שאומרים עליו (ישעיה נג) "נבזה וחדל
 אישים" "את חולייתו הוא נשא ומכאובנו
 סבלם ואנחנו חשבנוהו מנוגע מוכה אלוקים
 ומעונה" ועד "ואמרנו כי נגזר מארץ חיים"

– אבל כל זה הוא רק כדי לפעול
 ב"מטה" שהעניינים יחדרו בו גם מצד עצמו.
 ולאמיתו של דבר כהמשך הכתוב "יראה זרע
 יאריך ימים (=שליט"א) וחפץ ה' בידו יצליח"
 לפעול את הנצחיות האלוקית שמצד עצמותו
 יתברך גם בכל העולם כולו בתחתון מצד
 עצמו שיהיה "ה' ימלוך לעולם ועד" על ידי
 ובכוח ההכרזה הקדושה: **"יחי אדוננו מורנו
 ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!"**